

„Piesa Marea cu degetul a tovarăşului Val. Spumescu își propune să redea un aspect al transformărilor sociale și psihologice caracteristice vremurilor noastre. Din păcate, autorul folosește un limbaj cotidian, depășit de literatura dramatică universală în plină dezvoltare. După Stanislavski și Brecht, nu se mai poate scrie teatru în maniera simplistă pe care o aplică autorul. Cităm de la pagina 18 :

GHEORGHE : Să-ți pui bluză albastră, Ruxandra. Și să vii lângă plopul din vale, la asfințitul soarelui, să-ți prind de piept floarea roșie pe care am cules-o pentru tine din grădina hărniciei noastre. Floarea dragostei, Ruxandro!
RUXANDRA : Mi-e frică, Gheorghe ! E singura mea bluză albastră...”

10 MARTIE 1962

„Piesa Marea cu degetul a tovarăşului Val. Spumescu își propune să redea un aspect al transformărilor caracteristice vremurilor noastre. Din păcate, autorul folosește un limbaj distanțat, depășit de literatura dramatică universală în plină dezvoltare. După Arthur Miller și Eduardo De Filippo, nu se mai poate scrie teatru în maniera ostentativă pe care o aplică autorul. Cităm de la pagina 18 :

RUXANDRA : Atunci, se apropie el de mine și îmi spuse aceste cuvinte...

GHEORGHE : Floarea roșie, Ruxandro, am cules-o pentru tine. Lângă plopul din vale să-ți pui bluză albastră, la asfințitul soarelui.

RUXANDRA : Nimeni nu mi-a spus vreodată aceste cuvinte...

GHEORGHE : Floarea roșie pe bluză albastră e, la asfințitul soarelui, grădina hărniciei noastre.

RUXANDRA : Floarea roșie pe bluză albastră... Înțelegeți ?“

10 MARTIE 1964

„Piesa Marea cu degetul a tovarăşului Val. Spumescu își propune să redea un aspect al transformărilor vremurilor noastre. Din păcate, autorul folosește un limbaj analitic, depășit de literatura dramatică universală în plină dezvoltare. După

„MAREA

CU

DEGETUL“

Eugen Ionescu, nu se mai poate scrie teatru în maniera psihologizantă pe care o aplică autorul. Cităm de la pagina 18:

GHEORGHE: Mai ai bluza albastră.

Ruxandro?

RUXANDRA: Cum aş putea să pierd vreodată bluza albastră?

GHEORGHE: S-o pui la asfinţitul soarelui.

RUXANDRA: De ce s-o pun la asfinţitul soarelui, Gheorghe?

GHEORGHE: Ca să vii lângă plopul din vale.

RUXANDRA: De ce să vin lângă plopul din vale, în bluză albastră, Gheorghe?

GHEORGHE: Lângă plopul din vale, la asfinţitul soarelui, am să-ţi prind de bluza albastră floarea aceea roşie. Ruxandră.

RUXANDRA: Dar floarea aceea roşie, Gheorghe, e din grădina hârniceii noastre.

GHEORGHE: De acolo am cules-o pentru tine...

RUXANDRA: Ai cules-o pentru mine. Gheorghe? N-am să uit asta niciodată!

10 MARTIE 1966

„Piesa Marea cu degetul a tovarăşului Val. Spumescu încearcă să redea un aspect al vremurilor noastre. Din păcate, autorul foloseşte un limbaj abscons, sub influenţa unor curente din literatura dramatică universală. După orice om de bun-simţ, nu se mai poate scrie teatru în maniera absurdă pe care o aplică autorul. Cităm de la pagina 18:

GHEORGHE: Bluza albastră.

RUXANDRA: Albastră e bluza albastră.

GHEORGHE: Bluza albastră în asfinţitul soarelui.

RUXANDRA: Asfinţitul soarelui e albastru în bluza albastră.

GHEORGHE: Asfinţitul soarelui lângă plopul din vale.

RUXANDRA: Lângă plopul din vale e albastru asfinţitul bluzei soarelui.

GHEORGHE: Plopul din vale peste floarea roşie.

RUXANDRA: Peste floarea roşie asfinţitul bluzei plopului în valea soarelui.

GHEORGHE: Roşie floarea grădinăriei noastre.

RUXANDRA: Grădinăria noastră peste valea roşie din bluza albastră de floarea soarelui.“

10 MARTIE 1967

„Piesa Marea cu degetul a lui Val. Spumescu încearcă să redea un aspect al vremurilor de demult. Autorul foloseşte un limbaj original, al cărui conţinut autohton îl face recomandabil reprezentării scenice astăzi. Cităm de la pagina 18:

SPĂTARUL GHEORGHE: Pusu-ţi-ai bluză albastră, dulce Ruxandră? Apăi, să vii, aşa, în valea Plopului la asfinţitul soarelui. Eu te-oi aştepta, călare pe-un roib, şi ţi-oi amina, drăguţo, pe mugurii pieptului cea floare roşie culeasă din dorul inimii noastre. Să vii la vreme, feto, că şi eu oi zbura, la vreme, după bătălie!

RUXANDRA: Nu te îndoi de mine, doamne. La scăpătatul soarelui oi fi acolo, în bluză albastră, şi te-oi aştepta, cum ni-i vorba...“

C. Paraschivescu